

Sygn. akt II CSK 489/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa małoletniej W. C. działającej przez matkę M. C. oraz M. C. występującej we własnym imieniu oraz jako spadkobierca P. C.

przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej [...] z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki M. C. 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pozwani w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali się na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi. Istotne zagadnienie prawne sprowadza się do potrzeby oceny, czy dochodzi do konfuzji wówczas, gdy sprawca szkody, wskutek śmierci poszkodowanego stający się spadkobiercą, może dochodzić zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną swoim czynem od swojego ubezpieczyciela. Pozornie rzeczywiście mogłoby się wydawać, że na tle tej sprawy takie zagadnienie powstaje, bowiem poszkodowany zmarł, a sprawca szkody był jednym z dwojga jego spadkobierców ustawowych. Należy jednak zaznaczyć, że po dokonaniu oceny prawnej jest jasne, że opisane zagadnienie prawne na tle tej sprawy nie powstaje. Rzeczywiście w skład spadku po zmarłym wchodzi roszczenie o zadośćuczynienie, a z chwilą śmierci uprawnionego jego spadkobiercy *ex lege* dziedziczą spadek. Jednak z reguły dziedziczenia wynika, że wówczas stają się oni uprawnieni jedynie do udziału w całym spadku. W tym momencie nie może być mowy o konfuzji, skoro spadkobierca odpowiada za konkretne roszczenie, które jedynie stanowi część spadku. Dopiero przez dział spadku spadkobiercy uzyskują konkretne rzeczy i prawa. Gdyby w wyniku działu spadku roszczenie o zadośćuczynienie otrzymał sprawca szkody, to by ono wygasło. Gdyby w wyniku działu spadku stał się uprawniony do tego roszczenia choćby w części, to też by ono w tej części wygasło. Jednak w tej sprawie w wyniku działu spadku roszczenie uzyskał drugi spadkobierca, o konfuzji nie może być zatem mowy. Wskazane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne nie powstaje zatem na tle tej sprawy, a więc nie uzasadnia też przyjęcia skargi do rozpoznania. Co więcej, lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wbrew stanowisku skarżącego, nie dowodzi oczywiście nieprawidłowej interpretacji czy zastosowania prawa. Sąd II instancji ani w sposób

oczywiście nieprawidłowy nie wyłożył prawa, ani go nie zastosował. Wbrew twierdzeniom skarżących, rozstrzygnięcie nie powoduje, że sprawca szkody może żądać odszkodowania za spowodowaną przez siebie szkodę (w tej sprawie zresztą sprawca szkody z roszczeniem o zadośćuczynienie nie występuje), a także nikt nie przenosi na nikogo więcej praw niż sam posiada. Skarga nie jest też zatem oczywiście uzasadniona.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

es